

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 495: Vì Thiên Vị, Ích Kỷ Nên Sanh Chấp Trước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 043)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Vì thiên vị, ích kỷ nên sanh chấp trước】

Chấp trước từ đâu mà ra? Từ tâm ích kỷ. Kinh Kim Cang nói về “ngã tướng”, hễ có “ngã” (ta) thì có tâm ích kỷ. Khởi tâm động niệm đều vì “ta”, mọi vật đều nghĩ cách biến thành của “ta”, như vậy thì khổ rồi. “Của ta”, chính là cái mà người đời chúng ta thường gọi là lo được lo mất. “Của ta”, quý vị thực sự có thể có được mọi thứ sao? Giả sử quý vị thực sự có được tất cả mọi thứ, thì không chỉ Thích Ca Mâu Ni Phật, mà tất cả chư Phật đều phải lạy quý vị làm thầy, đều phải làm đệ tử của quý vị, vì quý vị có bản lĩnh mà! Quý vị thực sự có thể ở trong tất cả các pháp mà có được một món đồ, thì tất cả chư Phật Bồ Tát đều khâm phục quý vị, quý vị quá tài giỏi. “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng; nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh” (Phàm những gì có hình tướng thấy đều là hư vọng; tất cả pháp hữu vi như mộng ảo bọt bóng). Quý vị được cái gì? Quý vị có cái gì?

Tôi nghe nói các đồng tu ở Singapore đây, quý vị mua nhà có thời hạn chín mươi chín năm, hay chín trăm chín mươi chín năm, mọi người đều đang tranh giành cái này, thật ghê gớm! Quý vị có thể sống đến chín mươi chín năm sao? Đã là quá dài rồi. Đừng nói chỉ chín mươi chín năm, thế giới chín năm sau, quý vị thử nghĩ xem sẽ có sự thay đổi gì? Đây đều là khởi vọng tưởng. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, trong đầu vẫn còn chứa đựng những thứ này, thì hoàn toàn trái ngược với Bát Nhã, đi ngược lại con đường giác ngộ. Cho nên, phước báu chân thật không có gì khác, Phật dạy chúng ta đoạn ác tu thiện, tích công lũy đức, làm nhiều việc lợi ích cho tất cả chúng sanh, đó mới là quý vị tích đức tu phước. Vì vậy, Phật thường giảng trong kinh, đệ tử Phật chúng ta, người thông minh thì phải làm những việc có thể mang theo được, những việc không mang theo được thì đừng làm. Cái thời hạn chín mươi chín, chín trăm chín mươi

chín năm kia đều không thể mang theo được, đó là vọng tưởng, không mang theo được thì phải bỏ đi để làm những việc thực sự có thể mang theo được.

Mọi người cũng thường hay nói câu này: “Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân” (Muôn vạn thứ không mang đi được, chỉ có nghiệp là theo mình), vậy thứ gì có thể mang theo được? Là nghiệp. Chúng ta không nên mang theo ác nghiệp, cũng không nên mang theo thiện nghiệp, mà chúng ta phải mang theo tịnh nghiệp. Dùng tâm thanh tịnh để đoạn ác tu thiện, niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, chúng ta mang theo cái nghiệp này, chúng ta làm việc này. Niệm Phật là tốt rồi, tại sao còn phải đoạn ác? Không đoạn ác, sợ rằng nghiệp chướng hiện tiền, vãng sanh không được, đoạn ác chính là để tiêu nghiệp chướng. Lúc ra đi một cách rõ ràng, tường tận, không mê hoặc điên đảo, đó chính là nghiệp chướng đã được tiêu trừ, chúng ta đoạn ác là vì điều này.

Thế còn tu thiện là vì sao? Tu thiện là để kết thiện duyên, kết pháp duyên với tất cả chúng sanh. Sau này tôi thành Phật làm Bồ Tát đến giảng kinh thuyết pháp, họ đều đến nghe, đều được độ thoát. Không kết pháp duyên với mọi người, quý vị tu có tốt đến mấy, giảng có hay đến mấy, nếu không có duyên với những chúng sanh đó, thì lên bục giảng kinh cũng không ai nghe, cho nên phải kết thiện duyên với chúng sanh.

Nhiều người đều biết pháp duyên của tôi khá tốt, đi đến đâu pháp duyên cũng đều rất thù thắng. Cũng có pháp sư hỏi tôi: Pháp duyên của Thầy sao lại tốt như vậy, có thể dạy lại cho tôi không? Tôi liền khuyên vị ấy hãy bỏ thí kết duyên. Không ít đồng tu cùng đường tôi, tiền cùng đường đó tôi không có việc gì dùng đến, một chút tác dụng với tôi cũng không có. Các pháp sư khác lấy số tiền này đi xây chùa miếu lớn, còn tôi lấy số tiền này để in kinh, in kinh rồi mang đi kết duyên với mọi người, cho nên duyên của tôi kết được rộng rãi. Kết pháp duyên vô cùng quan trọng, cái duyên này kết được sâu dày, sau này tôi thành Phật sẽ độ những chúng sanh này. Chúng ta thấy số lượng chúng sanh mà tất cả chư Phật Như Lai độ thoát không giống nhau, có vị thành Phật độ được nhiều, có vị thành Phật độ được ít. Nguyên nhân là gì? Là do ở trong nhân địa (lúc còn tu nhân), duyên kết được nhiều ít khác nhau, thành Phật rồi, độ chúng sanh cũng không tách rời khỏi nhân duyên. Do đó, nhất định phải kết thật nhiều thiện duyên, kết nhiều pháp duyên, đây là điều tốt nhất.